

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci žalobkyně: **M. Č.**, zastoupené JUDr. Branislavem Renkerem, advokátem, se sídlem U Kanálky 3, Praha 2, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ve věci invalidního důchodu, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 15. 5. 2007, č. j. 42 Cad 81/2007 - 9,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně, JUDr. Branislavu Renkerovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 2856 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá usnesení Krajského soudu v Praze č. j. 42 Cad 81/2007 - 9 ze dne 15. 5. 2007, kterým byla odmítnuta její žaloba proti blíže neurčenému rozhodnutí žalované o odnětí plného invalidního důchodu.

V kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že podle jejího názoru nebylo důvodu, aby soud v předcházejícím řízení žalobu odmítl, a to proto, že o skutečnosti, že jí byl odňat plný invalidní důchod, se dozvěděla poté, kdy při vyplácení důchodu zjistila, že měsíční

částka je nižší, než která jí byla původně přiznána. Na základě této skutečnosti kontaktovala žalovanou za účelem vysvětlení, přičemž jí bylo vysvětleno, že jí byl odňat plný invalidní důchod a přiznán pouze částečný invalidní důchod, a to na základě rozhodnutí, které stěžovatelce ze strany žalované nebylo doručeno. Stěžovatelce bylo doručeno pouze rozhodnutí o přiznání částečného invalidního důchodu ze dne 26. 1. 2007, které krajskému soudu zaslala. Příslušné rozhodnutí žalované o odnětí plného invalidního důchodu ze dne 26. 10. 2006 bylo stěžovatelce doručeno až poté, kdy se osobně dostavila na pracoviště žalované dne 22. 5. 2007 a rozhodnutí převzala osobně.

Stěžovatelka proto dospěla k závěru, že s ohledem na skutečnost, že krajský soud po ní ve svých výzvách požadoval rozhodnutí o odnětí plného invalidního důchodu, které neobdržela a převzala ho až po obdržení rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby, lze rozhodnutí krajského soudu považovat za nezákonné.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka krajskému soudu dne 26. 3. 2007 adresovala podání - žalobu, pro jejíž zpracování použila zjevně některého z volně dostupných vzorů, který pouze doplnila. Ze žaloby tedy vyplývá, že byla podána proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 12. 2006, č. X, věta vzoru o předmětu rozhodnutí (přiznání, nepřiznání či odnětí dávky) není upravena vůbec, pouze je konstatován důvod žaloby, a to slovy „*protože neproběhlo řádné vyšetření pro PID*“. Dále se v žalobě uvádí, že „*s rozhodnutím nesouhlasím, neboť dle mého názoru můj zdravotní stav odpovídá PID a byl nedostatečně zjištěn můj zdravotní stav*“. K žalobě stěžovatelka ovšem přiložila rozhodnutí žalované ze dne 26. 1. 2007, o přiznání částečného invalidního důchodu, v němž bylo uvedeno, že částečný invalidní důchod se přiznává od 10. 12. 2006.

Krajský soud stěžovatelku vyzval, aby ke své žalobě připojila rozhodnutí, které v ní zmiňuje (tedy z 10. 12. 2006 o odnětí plného invalidního důchodu), a to ve lhůtě 10 dnů. Ve výzvě rovněž konstatoval, že stěžovatelka patrně omylem přiložila rozhodnutí o přiznání částečného invalidního důchodu. Na tuto výzvu stěžovatelka reagovala opětovným zasláním rozhodnutí o přiznání částečného invalidního důchodu ze dne 26. 1. 2007 a rozhodnutí o přiznání plného invalidního důchodu ze dne 6. 1. 2005. Krajský soud v reakci na to stěžovatelku opětovně vyzval, aby ve lhůtě 10 dnů od doručení výzvy doložila rozhodnutí, jímž jí byl odňat plný invalidní důchod, neboť v žalobě uvádí, že chce přezkoumat rozhodnutí ze dne 10. 12. 2006, které však nikdy nedoložila. Krajský soud rovněž stěžovatelku poučil, že pokud v uvedené lhůtě rozhodnutí nedoloží, bude její žaloba odmítnuta. Na tuto výzvu stěžovatelka nereagovala.

Krajský soud proto přistoupil k odmítnutí návrhu. V odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že k žalobě proti rozhodnutí ze dne 10. 12. 2006, č. X, ve věci plného invalidního důchodu, nebylo připojeno rozhodnutí o odnětí plného invalidního důchodu, které mělo být přezkoumáno, soud proto vyzval žalobkyni k jeho zaslání. Na výzvu soudu však stěžovatelka zaslala rozhodnutí o přiznání částečného invalidního důchodu ze dne 26. 1. 2007. Na další výzvu stěžovatelka nereagovala, proto krajský soud žalobu odmítl s odvoláním na § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), podle něhož soud usnesením odmítne návrh, jestliže nejsou splněny

podmínky řízení a tento nedostatek nebyl přes výzvu soudu odstraněn, a proto nelze v řízení pokračovat.

Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastnicí řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a tuto kasační stížnost podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a Nejvyšší správní soud ji shledává proto přípustnou.

Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

O výše představených námitkách stěžovatelky uvážil Nejvyšší správní soud následovně:

Podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. a) s. ř. s. musí žaloba obsahovat krom obecných náležitostí podání ve smyslu § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s. označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, podle § 71 odst. 2 věty první s. ř. s. pak žalobce připojí jeden opis napadeného rozhodnutí. Podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Není-li v této lhůtě podání doplněno a nelze-li pro nedostatek podání v řízení pokračovat, soud řízení o takovém podání odmítne.

Z výše uvedeného vyplývá, že základním požadavkem na obsah žaloby je označení napadeného rozhodnutí. Tento požadavek logicky směřuje k tomu, aby bylo v řízení soudním nepochybně zřejmé, proti čemu žaloba směřuje, jinými slovy, jde o to, aby byl řádně vymezen předmět řízení. S požadavkem řádného označení napadeného rozhodnutí úzce souvisí i povinnost žalobce přiložit opis rozhodnutí k žalobě. Kombinace řádného označení a přiložení opisu rozhodnutí zajišťuje v maximální míře jistotu soudu o tom, co chtěl žalobce svou žalobou napadnout.

Samo nedoložení v žalobě označeného rozhodnutí podle § 71 odst. 2 věty první s. ř. s. není, jak ostatně dovodila i judikatura správních soudů, překážkou, která by bránila řízení ve věci. Jak konstatovalo již usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 1. 1993, č. j. 6 A 6/93 - 9 (publikováno in: Správní právo, 4/1993, str. 342), žalobce je povinen připojit k žalobě jako její součást stejnopis napadeného rozhodnutí. Neučiní-li tak ani přes výzvu soudu, obstará si soud tento stejnopis sám, avšak na náklady žalobce. Potíž nastává v okamžiku, kdy napadené rozhodnutí není dostatečně jednoznačně vymezeno ani v samotné žalobě, popřípadě pokud se diametrálně odlišuje označení rozhodnutí v žalobě a zjevný obsah rozhodnutí k žalobě přiloženého.

Tak tomu bylo zjevně v případě stěžovatelky. Žaloba svým zněním, jak správně dovodil krajský soud, zjevně směřovala vůči nějakému rozhodnutí, které se týkalo plného invalidního důchodu. Přesný předmět tohoto rozhodnutí (nepřiznání či odnětí dávky) však nebyl v žalobě vymezen. Rovněž datum rozhodnutí, s ohledem na obsah rozhodnutí přiloženého, spíše mohl vést k domněnce, že stěžovatelka zaměnila datum vydání

rozhodnutí s datem uvedeným ve výroku rozhodnutí. Za této situace (absence řádného vymezení napadeného rozhodnutí v žalobě a přiložení zjevně nekorespondujícího rozhodnutí) bylo plně na místě, pokud se krajský soud pokusil zjednat jasno v předmětu žaloby.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud oprávněně postupoval podle výše zmíněného ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. a stěžovatelku opakovaně vyzval, aby přiložila rozhodnutí, o němž se v žalobě zmiňuje, tj. rozhodnutí týkající se plného invalidního důchodu. Ve druhé výzvě výslovně uvedl, že důvodem je mj. i nedostatečné vymezení (označení) napadeného rozhodnutí v žalobě.

Pokud stěžovatelka na tuto výzvu požadované rozhodnutí nepředložila, nelze krajskému soudu klást k tíži, že řízení o stěžovatelčině návrhu odmítl.

Stěžovatelčina argumentace, že soudem požadované rozhodnutí jí nebylo doručeno a osobně je převzala až po odmítnutí žaloby, přitom není tvrzením, jež by bylo s to změnit závěr o správnosti postupu krajského soudu. Je pouze vysvětlením nedorozumění a důvodu, proč stěžovatelka nebyla s to výzvě soudu vyhovět. Objektivně vzato její vysvětlení pouze potvrzuje, že sama stěžovatelka neměla jasno, jaké rozhodnutí a z jakých důvodů chce vlastně napadnout. Z jejího vysvětlení vyplývá, že napadla patrně rozhodnutí o částečném invalidním důchodu (o který ovšem předtím řádně požádala a její žádosti bylo v plném rozsahu vyhověno) s tím, že má za to, že by jí měl náležet důchod plný invalidní. Žalobu ovšem koncipovala, jako by se týkala nějakého rozhodnutí o plném invalidním důchodu (nejspíše odnětí). Nejasnost co do napadeného rozhodnutí a důvodů napadení tedy byly zjevné.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že procesní obrana ve chvíli, kdy stěžovatelka, ale především jí ustanovený zástupce pro řízení o kasační stížnosti, zjistili, že rozhodnutí týkající se plného invalidního důchodu stěžovatelce patrně nebylo řádně doručeno a k právně účinnému doručení došlo až při osobním jednání stěžovatelky v sídle žalované dne 22. 5. 2007, vedená proti odmítnutí podání stěžovatelky, které zjevně nemělo způsobitý předmět a bylo předčasné, měla směřovat nepochybně ve lhůtě podle § 72 odst. 1 s. ř. s. k podání řádné žaloby proti rozhodnutí o odnětí plného invalidního důchodu, které bylo nyní řádně oznámeno a bylo lze je řádně v žalobě konkretizovat.

S ohledem na výše uvedené nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než konstatovat, že napadené rozhodnutí krajského soudu namítanou vadou ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) netrpí. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalobkyni. Žalobkyně však žádné náklady neuplatňovala a i kdyby tomu tak bylo, nebylo by lze je ve smyslu § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat, neboť jde o věc důchodového pojištění.

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Praze č. j. 42 Cad 81/2007 - 26 ze dne 25. 6. 2007 ustanoven zástupcem advokát JUDr. Branislav Renker. Tomu Nejvyšší správní soud přiznal podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu ve výši 1500 Kč za tři úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, sepsání písemného podání soudu týkajícího se věci samé a další porady ve věci podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b), c) a d) ve spojení s ustanovením § 9 odst. 2 a § 7 bod 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném k datu provedení úkonu. K odměně Nejvyšší správní soud přiznal rovněž režijní paušál podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 900 Kč. Nejvyšší správní soud nemohl hodnotit právním zástupcem uváděné studium spisu jako další zvláštní úkon právní služby, neboť studium spisu je ve smyslu § 11 odst. 1 písm. f) advokátního tarifu samostatným úkonem právní služby pouze v řízení trestním. Přiznanou odměnu Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. navýšil o částku daně z přidané hodnoty podle zvláštního právního předpisu. Celkem tedy přiznal 2856 Kč. Pro zaplacení částky soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Mimo rozhodné důvody Nejvyšší správní soud poukazuje na stěžovatelčinu možnost kdykoliv požádat o plný invalidní důchod, přičemž rozhodnutí o této žádosti bude podléhat soudnímu přezkumu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2008

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu